

TIME LIMITS OF THE EUROPEAN ARREST WARRANT

Ivica Josifovic

Faculty of Law – University of Goce Delcev – Stip, N. Macedonia, ivica.josifovic@ugd.edu.mk

Igor Kambovski

Faculty of Law – University of Goce Delcev – Stip, N. Macedonia, igor.kambovski@ugd.edu.mk

Abstract: The first piece of legislation implementing the principle of mutual recognition is the Framework Decision 2002/584/JHA on the European Arrest Warrant (FDEAW) of 2002, which is one of the most widely used mechanisms for judicial co-operation in criminal matters. It consists of a simplified cross-border extradition procedure for the prosecution or execution of a prison sentence or detention order, replacing the traditional system of co-operation, including between the political authorities of the Member States. The warrant refers to acts for which a prison sentence of more than one year is prescribed or a sentence of imprisonment of more than four months or a detention order of more than four months. The decision of the court ordering the deprivation of liberty and return of the person for the purpose of conducting criminal proceedings, execution of imprisonment or detention shall be executed without delay by the court of the state in which the person is within 90 days at the latest. However, it is very important that the acceptance of this instrument leads to a deviation from another governing principle of extradition law – the ban on extradition of domestic citizens. Basically, the EAW obliges member states to surrender their nationals and abolish double incrimination for a list of 32 serious crimes. The surrender of a person may be refused only under the following conditions: if he has been convicted of the same offense (*ne bis in idem*), as well as in the case of amnesty, statute of limitations or juvenile delinquency. The State requested to extradite the convicted person may, instead of extraditing it, execute the judgment rendered in the requesting State. To expedite the handover of detained or convicted persons, the FDEAW provides certain deadlines. Enforcement authorities, under Article 17 of the FDEAW, must decide on enforcement within 60 days, while the authorities of the issuing and executing Member States must agree on the date of surrender, which, in accordance with Article 23, paragraphs 1 and 2 of the FDEAW, must occur no later than 10 days after the final decision to execute the EAW has been made. The 60-day period applies when the requested person does not agree to the surrender. If it agrees, the executive authority decides within 10 days. If the surrender is prevented by “circumstances beyond the control of any Member State” under Article 23, paragraph 3 of the FDEAW, then the authorities must immediately agree on a new date. In that case, the handover will take place within 10 days of the new date being agreed. If these deadlines expire and the wanted person is still in custody, the FDEAW prescribes that it should be released. However, in practice, these deadlines are not always strictly adhered to. The paper aims to present the time limits for execution provided for in the European Arrest Warrant. This has been done through two recent case studies before the Court of Justice of the European Union, while the conclusion indicates that the expiration of the deadlines contained in the FDEAW does not imply the expiration or abandonment of the EAW. The duties for execution and execution of the surrender of the requested person remain unchanged. However, this does not mean that deadlines can be ignored without any consequences and that the right to liberty in particular is respected.

Keywords: European arrest warrant, time limits, judicial co-operation

ВРЕМЕНСКИТЕ РОКОВИ И ЕВРОПСКИОТ НАЛОГ ЗА АПСЕЊЕ

Ивица Јосифовиќ

Правен факултет – Универзитет Гоце Делчев – Штип, С. Македонија, ivica.josifovic@ugd.edu.mk

Игор Камбовски

Правен факултет – Универзитет Гоце Делчев – Штип, С. Македонија, igor.kambovski@ugd.edu.mk

Апстракт. Првото парче на легислатива која го имплементира принципот на заемно признавање е Рамковната одлука 2002/584/ЈНА за Европскиот налог за апсење (РОЕНА) од 2002 година, кој е еден од најкористените механизми за судска соработка во кривична материја. Се состои од поедноставена постапка за прекугранично предавање заради гонење или извршување на затворска казна или наредба за притвор, со што се заменува традиционалниот систем на соработка, вклучително и меѓу политичките органи на државите-членки. Налогот се однесува на дела за кои е пропишана казна затвор над една година или осуди на казна затвор над четири месеци или наредба за притвор над четири месеци. Одлуката на судот со која се наредува лишување од слобода и враќање на лицето заради водење на казнена постапка, извршување на казна затвор или ставање во притвор се извршува без одлагање од судот на државата во која лицето се наоѓа

најдоцна во рок од 90 дена. Но, мошне битно е дека со прифаќањето на овој инструмент доаѓа до отстапување и на еден друг владејачки принцип на екстрадициското право – забраната за предавање на домашните државјани. Основно, ЕНА ги обврзува државите-членки да ги предадат своите државјани и да ја укинат двојната инкриминација за листа на 32 тешки кривични дела. Предавањето на лицето може да биде одбиено само под следниве услови: ако тоа е осудено за истото дело (*ne bis in idem*), како и во случај на амнестија, застареност или малолетство. Државата од која е побарано да го предаде осуденото лице, може наместо да го предаде, самата да ја изврши пресудата изречена во државата барател. За забрзување на предавањето на притворените или осудени лица, РОЕНА предвидува одредени рокови. Органите на извршување, според член 17 од РОЕНА, мора да одлучат за извршувањето во период од 60 дена, додека органите на државите-членки издавач и извршител мора да се согласат за датумот за предавањето, кое, според член 23, став 1 и 2 од РОЕНА, мора да се случи не подоцна од 10 дена откако конечната одлука за извршување на ЕНА е донесена. Периодот од 60 дена се применува кога бараното лице не се согласува на предавањето. Доколку се согласи, извршниот орган одлучува во рок од 10 дена. Ако предавањето е спречено со „околности над кои не може да влијае ниту една држава-членка“ според член 23, став 3 од РОЕНА, тогаш органите мора веднаш да се согласат на нов датум. Во тој случај, предавањето ќе се спроведе во рок од 10 дена од усогласувањето на новиот датум. Ако овие рокови истечат и доколку бараното лице и натаму е во притвор, РОЕНА пропишува дека треба да се ослободи. Како и да е, во пракса, овие рокови не се секогаш стриктно придржувани. Трудот има за цел да ги претстави временските рокови за извршување кои се предвидени со Европскиот налог за апсење. Тоа е направено преку два неодамнешни студии на случаи пред Судот на правдата на Европската унија, додека заклучокот упатува дека истекот на роковите содржани во РОЕНА не подразбира истекување или напуштање на ЕНА. Должностите за извршување и спроведување на предавањето на бараното лице остануваат непроменети. Сепак, ова не значи дека роковите може да се игнорираат без какви било последици и особено да се почитува правото на слобода.

Клучни зборови: Европски налог за апсење, временски рокови, судска соработка

1. ВОВЕД

Европскиот налог за апсење²⁸ е мерка на кривичното право на ЕУ, применлива меѓу судските органи на државите-членки на ЕУ, според принципот на заемно признавање, кога постапката за екстрадиција се заменува со поедноставена и забрзана постапка. Држава-членка која издава ЕНА може да побара таа да се спроведува во која било друга држава-членка на ЕУ. РОЕНА предвидува каталог на 32 кривични дела во кои меѓусебната доверба е на повисоко ниво, што значи дека екстрадицијата (или ако се користи правилната терминологија – предавањето) може да биде одбиена само во ограничени основи. Основата за системот РОЕНА е едноставен: ЕНА издаден од една држава-членка мора да се изврши во друга, освен ако РОЕНА не побара или не дозволува извршување. За други престапи што не се предвидени во каталогот, важат националните одредби на кривичното право. Уште поважно, предавањето е судска постапка, за разлика од екстрадицијата која е политичка одлука, најчесто направена од Министерот за правда, наместо од судија. Предусловот за таквата соработка е заемна доверба и претпоставка дека се применуваат истите правни критериуми, што е оправдано првенствено поради еквивалентноста во обезбедувањето на основните права, особено правото на правично судење.

Во изминативе години, значително се зголеми бројот на постапки по претходно одлучување пред СПЕУ во поглед на мерките од областа на кривичното право. Тоа не е за изненадување и може да се објасни со фактот дека надлежностите на СПЕУ од ноември 2014 година да одлучува во постапки по претходно одлучување од областа на кривичното право веќе не е предмет на претходно прифаќање од државите-членки. Во принцип, сите национални судови сега имаат слобода да се обраќаат до СПЕУ и да добијат појаснување за значењето и валидноста на мерките од кривичното право на ниво на ЕУ.

Повеќето од упатувањата доставени од националните судови до СПЕУ се однесуваат токму на РОЕНА. Уште од нејзиното основање, РОЕНА е контроверзна, како што извршувањето на ЕНА според принципот на заемно признавање може да биде во конфликт со основните човекови права на засегнатото лице. Се

²⁸ Council of the EU (2002). Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States, [2002] OJ L 190/1; Council of the EU (2009). Council Framework Decision 2009/299/JHA of 26 February 2009 amending Framework Decisions 2002/584/JHA, 2005/214/JHA, 2006/783/JHA, 2008/909/JHA and 2008/947/JHA, thereby enhancing the procedural rights of persons and fostering the application of the principle of mutual recognition to decisions rendered in the absence of the person concerned at the trial, [2009] OJ L 81/24 (FDEAW);

претпоставува дека националните органи на другата држава-членка се во согласност со правото на правично судење и другите основни права. Како и да е, во пракса, оваа претпоставка не мора секогаш да биде и точна. Прво, текстот на РОЕНА остава бројни неодговорени прашања. Овие се однесуваат пред се на самиот поим на ЕНА. Како и националниот налог за апсење, според член 1, став 1 од РОЕНА, ЕНА е одлука на надлежен суд или судско тело или на наредба за апсење на лице за целите за спроведување на кривично гонење или извршување на затворска казна или соодветна казна. Истото важи и за извршувањето на ЕНА и националниот налог за апсење на кој мора да се заснова, предвидено во член 3 и 4 од РОЕНА. Понатаму, РОЕНА, во член 7, предвидува „судски“ систем во кој клучните одлуки се носат од судските органи и улогата на владините или извршни органи, таканаречени „централни органи“ е ограничена на нудење на административна и практична помош за судските органи. Оттука, важно е да се утврди што всушност претставува судски орган. РОЕНА, во член 6, став 1 и 2, бара државите-членки да утврдат кој судски орган ќе биде надлежен да издаде или изврши ЕНА, но не го дефинира самиот поим на „судски орган“. Во пракса, ова водело кон разлики меѓу државите-членки, со некои од нив кои имаат утврдено органи кои повеќе изгледаат на политички, наместо на судски.

Второ, за забрзување на предавањето на притворените или осудени лица, РОЕНА предвидува одредени рокови. Органите на извршување, според член 17 од РОЕНА, мора да одлучат за извршувањето во период од 60 дена, додека органите на државите-членки издавач и извршител мора да се согласат за датумот за предавањето, кое, според член 23, став 1 и 2 од РОЕНА, мора да се случи не подоцна од 10 дена откако конечната одлука за извршување на ЕНА е донесена. Периодот од 60 дена се применува кога бараното лице не се согласува на предавањето. Доколку се согласи, извршниот орган одлучува во рок од 10 дена. Ако предавањето е спречено со „околности над кои не може да влијае ниту една држава-членка“ според член 23, став 3 од РОЕНА, тогаш органите мора веднаш да се согласат на нов датум. Во тој случај, предавањето ќе се спроведе во рок од 10 дена од усогласувањето на новиот датум. Ако овие рокови истечат и доколку бараното лице и натаму е во притвор, РОЕНА пропишува дека треба да се ослободи. Како и да е, во пракса, овие рокови не се секогаш стриктно придржувани.

Четврто, со цел да се осигура дека по предавањето обвинетото или осудено лице нема да биде лишено од слобода за период подолг од оној за кој е осуден, РОЕНА, во член 26, став 1, предвидува дека државата-членка издавач мора да ги одземе вкупниот период за кое засегнатото лице било во притвор во државата-членка извршител од целосниот период кој треба да се одлежи. Како и да е, што може да биде разбрано како „притвор“? Дали овој концепт го покрива само затворањето или можеби и други мерки како што се, на пример, полициски час или обврска за регуларно пријавување до надлежните органи?

Институциите на ЕУ беа целосно свесни при создавање на ЕНА системот и го игнорираа прашањето на заштита на човековите права. РОЕНА содржи одредби за заштита на процедуралните права и правото на правично судење, потенцирајќи во член 1, став 3 дека „нема да има ефект на менување на обврската за почитување на основните права“. Како и да е, институциите на ЕУ одлучија дека не сите повреди на основните права може да го оправда неизвршувањето на ЕНА. Повредата на општата заложба за почитување на (другите) основни права не било признаено како посебен основ за неизвршување. Со други зборови, институциите на ЕУ не ги почитуваа сите основни права како предуслов за законска употреба на системот на ЕНА.

Во Унија со сопствена Повелба за основните права и очекувања дека нејзините институции и држави-членки ќе ги почитуваат цитираните права, ова не е непроблематично. Како што заштитата на основните права е меѓу клучните задачи, за очекување е дека СПЕУ внимателно ќе испитува дали РОЕНА и националните одлуки за издавање и извршување на ЕНА, се во согласност со основните права. Како и да е, во првите години на РОЕНА, СПЕУ не покажа волја и бил посебно внимателен да не ја поткопа ефективност на системот на ЕНА.

2. ВРЕМЕНСКИ РОКОВИ

За да се забрза предавањето на обвинети или осудени лица, РОЕНА пропишува одредени временски ограничувања. Прво, според член 17, став 3 од РОЕНА, надлежниот орган мора да одлучи за извршување во рок од 60 дена. Овој рок од 60 дена важи кога бараното лице не се согласува на предавањето. Доколку се согласи на предавањето, според член 17, став 2 од РОЕНА, надлежниот орган мора да одлучи во рок од десет дена. Второ, според член 23, став 1 и 2 од РОЕНА, надлежните органи на државата-издавач и државата-извршител мораат да се договорат за датумот на реалното предавање, што мора да се случи не подоцна од десет дена по конечната одлука за извршување на ЕНА. Сепак, во пракса, овие рокови не се придржуваат секогаш доследно, па оттаму и прашањата околу тоа кои би биле последиците; дали може ЕНА да истече; што е со основните права и правото на слобода; може ли бараните лица да бидат задржани во

притвор по истекот на роковите и, доколку е така, колку долго? СПЕУ се соочи со овие прашања во случајот СЕЕУ се соочи со овие многу прашања во *Lanigan v Minister for Justice and Equality* и случајот *Vilkas v Minister for Justice and Equality*.

2.1 Истек на рокот за одлуката за извршување

Случајот *Lanigan*²⁹ се однесува на ЕНА, издаден од страна на британскиот суд, барајќи апсење и предавање од страна на Ирска засегащото лице, обвинето, меѓу другото и за убиство. По неговото апсење, засегащото лице се спротивставува на неговото предавање. По неколку „процедурални инциденти“, надлежниот Суд на Ирска заклучи дека поминале речиси две години од апсењето лицето. Како што истече рокот за извршување на ЕНА, судот се обрати до СПЕУ за да утврди, прво, дали сè уште може да го изврши ЕНА и, второ, дали некое лице како во наведената ситуација сè уште може да биде приведено во притвор.

СПЕУ сметал дека со оглед на тоа што истекот на рокот не е меѓу основите за непризнавање според РОЕНА, судскиот орган на извршување не може да се ослободи од должноста за извршување. Било кој друг заклучок би бил спротивен на целта на РОЕНА за забрзување и поедноставување на судската соработка. Особено, државата-членка издавач евентуално може да биде принудена да издаде втор ЕНА и извршувањето на ЕНА може да биде попречено со тактика на одложување.

Што претставува ова за засегащото лице? Може ли тоа да биде задржано во притвор? РОЕНА предвидува дека кога некое лице е уапсено врз основа на ЕНА, надлежниот орган одлучува дали тој треба да остане во притвор во согласност со правото на државата-членка извршител. Лицето може да биде ослободено, под услов надлежниот орган да ги преземе сите мерки што смета дека е неопходно за да се спречи лицето да се не се согласи, како што е предвидено со член 12 од РОЕНА. Според СПЕУ, ова не значи дека штом се истечени временските ограничувања, судскиот орган на извршување мора да го ослободи засегащото лице. Ваквото толкување, според СПЕУ, би ги попречувало целите на РОЕНА.

Доколку СПЕУ го оставил тоа на крај, исходот би бил непожелен. По истекот на временскиот рок, должноста за извршување и предавање сè уште постои и РОЕНА не може да понуди заштита од неодреден притвор без судење. Оттука, СПЕУ продолжи со тврдењето дека при донесувањето на одлуката за можно ослободување на бараното лице, надлежните национални органи мора да го почитуваат правото на слобода и безбедност на личноста, како што е загарантирано со член 6 од Повелбата на ЕУ. Осврнувајќи се на релевантната судска пракса на ЕСЧП (*Sanchez v Italy*), СПЕУ сметал дека судскиот орган на извршување може да одлучи да го задржи бараното лице во притвор само доколку постапката за извршување на ЕНА е спроведена на задоволителен начин и се додека времетраењето на притворот не е прекумерно.³⁰

За да се осигура дека тоа е случај, судскиот орган на извршување мора да спроведе конкретен испитување на ситуацијата. Тој мора да ги земе предвид сите релевантни фактори, вклучително и можното непостапување од страна на надлежните органи на засегащите држави-членки; каков било придонес на бараното лице во тој период; казната со која може да се соочи бараното лице; потенцијалот ризик од несогласување; како и од фактот дека лицето е задржано во притвор за период кој во голема мерка ги надминува роковите предвидени во РОЕНА. Ако судскиот орган на извршување заклучи дека притворот на бараното лице треба да заврши, кон привременото ослободување на тоа лице, органот мора да приложи какви било мерки што тој смета дека се потребни за да се спречи негово несогласување и да се обезбеди дека материјалните услови потребни за неговото ефективното предавање остануваат исполнети онолку долго колку што е потребно за донесување на конечна одлука за извршување на ЕНА.

2.2 Истек на рокот за реалното предавање

Како што е наведено погоре, откако ќе се донесе одлуката за извршување на ЕНА, надлежните органи на извршувањето и државата-членка издавач мораат да се договорат за датумот на реалното предавање во рок од десет дена. Ако предавањето е спречено со „околности кои не се под контрола на која било од државите-членки“, според член 23, став 3 од РОЕНА, тогаш органите треба веднаш да се договорат за нов датум. Во тој случај, предавањето ќе се случи во рок од десет дена од договорениот нов датум. Доколку истечат овие рокови и ако бараното лице се уште е приведено во притвор, РОЕНА пропишува дека лицето треба да биде ослободено.

²⁹ Court of Justice (2015). Judgment of the Court of 16 July 2015. *Minister for Justice and Equality v Francis Lanigan*. Request for a preliminary ruling from the High Court (Ireland). Case C-237/15 PPU. ECLI:EU:C:2015:474

³⁰ European Court of Human Rights (2015). Judgment of the European Court of Human Rights of 24 March 2015. *Sanchez v. Italy*. Application No. 11620/07. <http://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-153021>.

Во случајот *Vilkas*,³¹ СПЕУ се соочи со неуспешно предавање. Засегнатото лице било предмет на два ЕНА издадени од литванскиот суд, кои требало да бидат извршени од ирските судски органи. Засегнатото лице требало да биде пуштено со комерцијален лет, но во меѓувреме станува вознемирено, агресивно, за на крајот да одбие да се качи во авионот и со забрана од главниот пилот. Подоцна направен е уште еден обид за предавање, но, од слични причини, е неуспешен, а ирскиот министер за правда поднесе до надлежниот ирски суд трет обид за предавање на засегнатото лице на литванските органи, овој пат преку море и преку копно. Судот го одбил ова барање и наредил ослободување.

Министерот поднесе жалба на оваа пресуда пред Апелациониот суд во Ирска, кој подоцна одлучи да го праша СПЕУ дали РОЕНА дозволува договор за нов датум на предавање, каде што првото предавање е неуспешно поради постојаниот отпор на засегнатото лице. СПЕУ заклучи дека кога причините за неуспешно предавање се надвор од контролата на вклучените држави-членки, тие може да договорат нови датуми на предавање. Всушност, за да се постигне целта на РОЕНА за воспоставување на ефикасен систем на предавање, државите-членки мора да го сторат тоа.

Правната слика е различна во случаи кога предавањето е неуспешно, поради, како и во конкретниот случај, константниот отпор на засегнатото лице. СПЕУ утврди дека „околностите кои не се под контрола на која било од државите-членки“ мора да бидат сфатени како на случаи на *vis major*. Цитирајќи ја претходната судска пракса, СПЕУ го дефинира овој термин како „невообичаени и непредвидливи околности, непознати за лицето што ги повикува, и чии последици не може да се избегнат дури и покрај практикувањето на целата соодветна грижа“. Применувајќи ја оваа општа дефиниција за специфичниот контекст на системот на ЕНА, СПЕУ оцени дека е очигледно дека отпорот кон предавањето како во конкретниот случај, може да се смета за „невообичаена“ околност надвор од контролата на засегнатите органи. Сепак, Судот не откри дека таквиот отпор е „непредвидлив“. Бидејќи засегнатото лице веќе се спротивстави на првиот обид за предавање, неговиот отпор против вториот обид за предавање бил предвидлив. Како и да е, СПЕУ му остави слобода на надлежниот национален суд да утврди дали отпорот на засегнатото лице можело да биде предвидено или не, и дали надлежните органи можеле да преземат превентивни мерки. Во случај судот да заклучи дека постои ситуација на *vis major*, органите на извршување и издавање мора да се договорат за нов датум за предавање. Во случај националниот суд да донесе спротивен заклучок, органите остануваат должни да го извршат ЕНА. Меѓутоа, во таков случај, бараното лице мора, доколку сè уште е приведено во притвор, да биде ослободено.

3. ЗАКЛУЧОК

Од заедничко читање на овие два случаи, може да се заклучи дека истекот на роковите содржани во РОЕНА не подразбира истекување или напуштање на ЕНА. Должностите за извршување и спроведување на предавањето на бараното лице остануваат непроменети.³² Сепак, ова не значи дека роковите може да се игнорираат без какви било последици и особено да се почитува правото на слобода. Кога доцнењето во донесувањето на конечната одлука за извршување или договарањето на датумот на предавање може да се пренесе на засегнатите органи, правото на слобода може да преовладува над целта да се обезбеди брзо предавање. Во изминативе години, ЕУ усвои серија мерки на хармонизација кои промовираат заемна доверба, како што се правото на информирање, толкување и преведување во кривичната постапка,³³ пресумпција на невиност³⁴ и собирање докази³⁵ кои ќе овозможат почитување на роковите и забрзување на самата постапка предвидена со Европскиот налог за апсење.

³¹ Court of Justice (2017). Judgment of the Court of 25 January 2017. *Minister for Justice and Equality v Tomas Vilkas*. Request for a preliminary ruling from the Court of Appeal. Case C-640/15. ECLI:EU:C:2017:39.

³² Peers, S. (2017). *Extradition to Non-EU Countries: the Limits Imposed by EU Citizenship*, in: Barnard, C. & Peers, S. (eds.). *European Union Law* (2nd edition). Oxford: Oxford University Press.

³³ European Parliament, Council of the European Union. (2010). Directive 2010/64/EU on the right to interpretation and translation in criminal proceedings, OJ L 280/1; European Parliament, Council of the European Union. (2012). Directive 2012/13/EU on the right to information in criminal proceedings, OJ L 142/1.

³⁴ European Parliament, Council of the European Union. (2016). Directive 2016/343/EU on the strengthening of certain aspects of the presumption of innocence and of the right to be present at the trial in criminal proceedings, OJ L 65/1.

³⁵ European Parliament, Council of the European Union (2014). Directive 2014/41/EU regarding the European Investigation Order in Criminal Matters, OJ L 130/1.

ЛІТЕРАТУРА

- Council of the EU (2002). Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States, [2002] OJ L 190/1;
- Council of the EU (2009). Council Framework Decision 2009/299/JHA of 26 February 2009 amending Framework Decisions 2002/584/JHA, 2005/214/JHA, 2006/783/JHA, 2008/909/JHA and 2008/947/JHA, thereby enhancing the procedural rights of persons and fostering the application of the principle of mutual recognition to decisions rendered in the absence of the person concerned at the trial, [2009] OJ L 81/24 (FDEAW);
- Court of Justice (2015). Judgment of the Court of 16 July 2015. *Minister for Justice and Equality v Francis Lanigan*. Request for a preliminary ruling from the High Court (Ireland). Case C-237/15 PPU. ECLI:EU:C:2015:474;
- Court of Justice (2017). Judgment of the Court of 25 January 2017. *Minister for Justice and Equality v Tomas Vilkas*. Request for a preliminary ruling from the Court of Appeal. Case C-640/15. ECLI:EU:C:2017:39;
- European Court of Human Rights (2015). Judgment of the European Court of Human Rights of 24 March 2015. *Sanchez v. Italy*. Application No. 11620/07. <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-153021>;
- European Parliament, Council of the European Union (2014). Directive 2014/41/EU regarding the European Investigation Order in Criminal Matters, OJ L 130/1;
- European Parliament, Council of the European Union. (2010). Directive 2010/64/EU on the right to interpretation and translation in criminal proceedings, OJ L 280/1;
- European Parliament, Council of the European Union. (2012). Directive 2012/13/EU on the right to information in criminal proceedings, OJ L 142/1;
- European Parliament, Council of the European Union. (2016). Directive 2016/343/EU on the strengthening of certain aspects of the presumption of innocence and of the right to be present at the trial in criminal proceedings, OJ L 65/1;
- Peers, S. (2017). *Extradition to Non-EU Countries: the Limits Imposed by EU Citizenship*, in: Barnard, C. & Peers, S. (eds.). *European Union Law* (2nd edition). Oxford: Oxford University Press.